

VĂN-BÀN PHU-DU

Phụ nữ Trung-hoa đòi quyền pháp-luật bình-dẳng

Tiếng đòi quyền ở nữ giới ta đã nghe rõ bao nhiêu lần nay, kể từ khi ai cũng mừng cho chị em đã bắt đầu giác ngộ. Nhưng có một mối khổ chung cả nam và nữ ở xã hội ta là cái quyền người, cái quyền đáng chuộng đó, phần thì bị chế độ giai cấp xô xát, phần thì bị chính thể chuyên chế vùi dập, mà dân bà lại bị vùi dập lực khác đề nên nữa. Quyền người đã thiếu, nên dân ông chẳng có chút gì, huống dân bà là phụ yếu bị trôi buột đi lâu đời!

Tuy vậy, đã là quyền người tạo hóa đã phú cho người, không ai không có; trước mình đã bỏ mất, đâu vì có gì mà bỏ g. nay tình ngộ lại thì ta cứ đòi, đòi là chính đáng và phải lẽ cho. Nhưng đâu cốt yếu nhất là phải có điều kiện. Điều kiện, nghĩa là đòi cái gì phải chỉ rõ, như đòi nợ, hoặc ruộng đất hay tiền bạc; đả mạt ruộng ấy ruộng đất bao nhiêu, ở nơi nào, hay là số tiền mấy trăm, mấy ngàn v. v. Nếu không chỉ rõ điều kiện mà cứ đòi bóng lông rỗng đòi quyền, ấy không khác gì đòi nợ với trời, không khi nào có điện quả vậy.

Say mê về phong trào giải phóng của chị em ở xứ cực viễn minh Ái Mỹ, mà quên mất mọi nhậy theo cho kịp, kịp được càng tốt biết bao; nhưng trên đời không có chuyện dễ dàng như thế. Theo như ý của các kỳ giả, thì thế nào chị em ta cũng bước qua con đường của nữ giới Trung-hoa hiện thời rồi mới lên cao, chứ không thể nào đi tắt ngang được.

Chị em ta kính rở nữ giới Trung-hoa sao? Xin xem chuyện dưới đây:

Nữ giới ở Thượng-hải (trung tuần tháng 11 năm ngoái), nhân viên Lập pháp sửa lại hình pháp, cứ đều chưa hiệp với nguyên tắc enam của bình quyền, nữ giới bèn triệu tập các đoàn thể một liên tịch hội nghị, cử đại biểu lên Nam Kinh đưa tờ thỉnh nguyện đòi thả tiêu cải thiện hình luật đó.

Hội đại biểu học Vụ-bản, tới dự hội ở đại biểu Trung-hoa phụ nữ xã, Phụ-nữ đồng-minh-tội, Phụ-nữ hiệp-lực-bội, cử Dương-chí-Hào làm chủ tịch.

Chủ tịch tuyên bố khai hội báo cáo rằng: hiện hình pháp do viện Lập pháp sửa đổi:

1) Điều 211 về dân pháp: đối với điều kiện dân người con gái chưa đầy 16 tuổi, tức chuẩn theo tội cưỡng dâm, nay đòi lại sự xuống 14 tuổi.

Điều này rất phòng ngại cho đời dân bà. Vì con gái chưa đầy 14 tuổi, cơ năng phát dục chưa kiện toàn mà bị bạo cưỡng bạo phá hư hình thể, mất nền hạnh phúc đời của người ta.

2) Điều 239 về hình pháp: Đản bà có chồng mà thông gian với kẻ khác, xử tội đồ từ 1 năm trở xuống; người trai gian kia cũng vậy. Nhưng về bên đàn ông có vợ mà thông gian với kẻ khác, sao luật lại bỏ sót mà không thấy qui định điều ấy?

Vì 2 điều luật không hợp với nguyên tắc bình đẳng, nên chị em đã thảo nghị các án, cử Kim Quang Mỹ nữ sĩ lên Nam Kinh đưa tờ thỉnh nguyện, lực tranh 2 điều nói trên.

Trung ương chính phủ đã nhận tờ thỉnh nguyện, giao hội Pháp-tá Ủy viên thẩm tra.

Đấy, đòi quyền có điều kiện là vậy đó. Kể thuật chuyện này, không có ý phê bình về hai điều thỉnh nguyện của nữ giới kia; chỉ chứng minh điều cốt yếu là đòi quyền có điều kiện mà không đòi quyền trời như ai.

AI-BÌNH-QUYỀN

NHÀ QUÊ ĐI COI HỘI-CHỢ

Hội chợ! Hội chợ ở Huế! ở nhà quê trong một tháng chạp nghe cái tiếng ồn rục, vì có giầy xam sặc sỡ nhà nông đem trâu bò, các nhà công thương đem đồ dệt, đồ gỗ cũng vật sản khác đến xáo lảnh thường v. v.

Kỳ giả cũng người nhà quê chẳng biết hội chợ đến xáo thế nào, nhân đường xe lửa từ Quảng Ngãi ra Huế đã thông, giá lại hạ, nên hy sinh mấy đồng bạc đi coi hội chợ.

Một sự ngạc nhiên là kỳ giả vào nhà quê, nhân trước có học ở Huế vài năm, có thạo hơn các anh em nhà quê khác, để nắm cái thú vị ở đó sống Hương, nên trong vài ngày coi chợ, được làm chủ các anh em quen biết ở nhà quê ra.

Kỳ giả cũng người bạn thuê một chiếc xe đi tiện việc đi ở trong mấy ngày, mỗi khi lên hội chợ xem; không dò bữa đêm 26-1-35 gặp mấy bác nhà quê quẹo, vì đường qua, không mua giầy vào xem được, lại không biết về nghĩ dẫu, trông bộ ngực ngàu, kỳ giả đem mấy bạc đi ăn và giắc xuống đó ngủ!

Thế là trong chiếc đó nhỏ, trước có 2 người mà nay bỗng thành cái hội chợ con, có 6, 7 người, gồm cả người miền trong và miền ngoài.

Trời lạnh, đồ chật, nằm không ngủ được, thán có cuộc nói chuyện, chuện đi xem hội chợ. Trước hết người bạn nói chuyện mấy nhà hàng ở Huế là hàng Bắc, bắt mán cho hội uống nhắm tương không công bình; sau hỏi mấy người kia:

— Các bác ở nhà quê đi xem hội chợ, có lấy làm vui không?

— Cũng tôi nhậu đi, mớ rượu này, một người miền ngoài trả lời, — nghe bác nói hội chợ vui, tiền xe lửa hạ giá, trời lạnh sản có rượu uống ngà ngà, lên xe vào đây mà đêm nay đóng qua (đêm 26/1/35) không mua giầy vào cửa được, để thấy gì mà biết vui hay buồn.

Một người miền trong nói: — Vui lắm, tôi đã vào xem buổi mai nay, được t. ấy các hàng bày trưng rất đẹp, nhưng cái vui của ai, chứ chính phần tôi cũng không vui.

— Sao vậy?

— Đâu gì các thầy, tôi là nhà trồng thuốc, cũng như mỗi năm, năm nay lại có khai nghiệp chủ tại quan. Vậy mà sau khi cắt thuốc về nhà chưa bán, bỗng bị quan Thương chánh tới xét, đã tịch cả thuốc lại còn phạt nữa. Tôi ra Tourane làm đơn kêu nại, nghe nói hội chợ vui, gần đường, nhân tiện ra xem. Tôi nghĩ hội chợ có lẽ nông sản làm sản, thì thuốc là cũng thứ t. ở sản, nếu như nhà trồng thuốc chưa trong nhà bị phạt, thì ra các nghề khác được vui mà nhà trồng thuốc có cái buồn riêng, chứ sao?

Một người khác nói: — Tôi thấy trong hội chợ, ở gian hàng lách Phá yên có treo mấy xếp thuốc, thuốc cũng một vật về sản nghiệp tiêu lưu rất nhiều. Nhưng nếu không bỏ luật hạn chế bắt buộc kia thì chẳng ai dám trồng, hội chợ có lẽ lệ mấy cũng không kéo dài nghề trồng thuốc như trước được.

Một người miền ngoài lại hỏi: — Tôi thấy mấy gian hàng về miền trong có chưng cau, quả, bắp, đường, hàng tơ lụa v. v. những món kỳ năm nay bán có đắt không?

— Thời đường nói đắt với không, chỉ cần có người mua, bán sắp bán ngựa, 10 phần lấy 3, 4, kiếm tiền nộp xâu thuế, mà không ai thêm mứ hử đến. Trừ ra một thứ bắp bán được, nhưng có được mấy nhà có...

Dứt chuyện trên, trong có người thuật chuyện mua giầy vào cửa:

— Babi mai nay tôi tới cửa, cậy cậu T (cậu là người hay đi xem các hội, thạo đời làm) mua giầy, mua xong mà cửa chặt quá, cậu kéo tôi lại cửa lòn vào, nhưng lính không cho. Sau lại chen vào cửa nhỏ được, cậu bảo tôi: «Đề chiến lại, tôi vào cửa lớn không lên không giầy cho bác xem». Chiều lại cậu thuê một cái áo địa xanh dẫu không

SỮA NESTLÉ HỮU CON CHIM SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON NHIỀU CHẤT BÒ

Bao thầu cho Chính-phủ Pháp Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà bệnh các nhà thương binh và các trường học (Lycées) ở khắp Đông-Dương Năm 1934

AI MUỐN MAU GIÀU SANG? AI MẮC BỆNH KHÓ KHĂN KINH NIÊN. ĐẠI-BẢO-ĐUƠNG 22, rue Médicaments - HANOI

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG KHÁC NHAU: DẠ - DÀY - PHÒNG - TỊCH, KINH - NIÊN. NGUYỄN-NGỌC-AM, chủ hiệu: BIỆU-NGUYỄN ĐẠI DƯỢC PHÒNG

Giấy và Dao (Ái-tình và luân-ly siêu-thuyết) Dalat! Dalat! ĐỒNG BÀO NÊN CHÚ Ý!!!

MỘT NHÀ THẤT-NHIỆP NĂM NGƯỜI, ĐƯỢC CHẤU CẤP HOÀN TOÀN. NGUYỄN-VĂN-LƯƠNG

COP! COP! Các ngài nghe 2 tiếng cop, tưởng là cop hại người, nhưng cop lại cứu người mới lạ, mà thiệt cop đi khắp mọi nơi giúp kẻ có hàng vạn người khỏi cơn bệnh tật, đó là nhân dân cop của hiện thực VÔ-ĐÌNH-DÂN

Cuộc đua xe máy Ngày chủ nhật 17 Février 1935, nhơn ngày lễ nhà binh ở Huế (Fête du Régiment), đội 10ème R. M. I. C. có tổ chức cuộc thi xe đạp có giá thưởng.

THƠ TÍN Cùng ông Thế Nhu Được lời khuyên bảo của ông, rất lấy làm cảm bội, báo cáo xin gởi làm hết phần sự, song cũng tùy sức và giữ bản sắc của Tiếng dân, không thể thấy gì cũng nhấm nhấm làm theo.

THƠ CỦA CỤ PHAN-SÀO-NAM Chúng tôi được cụ Sào-Nam vui lòng để cho xuất bản những thi văn của cụ, (Tài văn này đã đăng báo), nhan đề là SÀO NAM VĂN TẬP, giầy 135 trương giá: 0\$50.

丹光清 Thuốc Điểm con Mắt (Mỗi vỏ 0\$10) 水藥清上 Thuốc Nước trị Đau Đầu (Mỗi vỏ 0\$15)

Dùng sữa "LE GOSSE" rất tốt cho tất cả mọi người: có nhiều chất kem (Crème) rất tinh khiết. Bao thầu cho Nhà-nước năm 1932-1933. ÉTABLISSEMENTS MORIN FRÈRES HUE - TOURANE - QUINHON

CHỖ NẸN NGÀN-NGẠI. Nếu ta bị đau, không nên chỉ dùng một thứ thuốc nào mà chỉ làm cho đỡ mà thôi. Nếu dùng thứ thuốc nào mà chữa khỏi hẳn, cho mình. Vì lại nếu ta mắc phải các bệnh mà nhiều thuốc thường mắc như những bệnh: đau dạ-dày, nhức-dầu, đau bụng, đau nhấm nhối bên cạnh sườn, bệnh nhức mắt, mồi gân, thuốc PILULES PINK có thể chữa khỏi hẳn cho ta.

Thuốc PILULES PINK chữa khỏi hẳn cho ta là vì những bệnh ấy sinh ra bởi thiếu máu và bộ thần kinh ta mỏi mệt, và theo thời chúng tự nhiên của người đã kinh nghiệm, tại rằng thuốc ấy là một thứ thuốc bổ huyết và bổ cân não rất hay, một thứ thuốc bổ mà công-hiệu thật mạnh mẽ.

Nên nhớ bệnh ho. Xin quý ông Bà hãy nghĩ người lớn, trẻ con bị các bệnh ho, như là Ho Cầm, Ho Gió, Ho đản Ngực, đản Phổi, Ho lãn, Ho ra máu, Ho rả từng cơn một, Ho hậu sản, v. v. nói tóm lại bất kỳ bệnh Ho gì, người lớn, trẻ con nặng thể nào dùng thuốc này đều mau khỏi. Tuy vậy, bản hiệu không cần nói các lẽ khó tin cao độc giả.

